

Запорожець

Яків Щоголів

Їде з Січі запорожець
В рідну Гетьманщину:
Там він кинув батька й матір
Та ще і дівчину.

Шапку набакир насунув,
Кунтуш відкидає;
Дике Поле переїхав
Та коню й гукає:

"Гей мій коню, коню милий!
Ось і Гетьманщина:
Тут нам води по поводи
Й сіна по коліна!"

Їде далі: Кремінь кинув,
Ворскло переїхав;
В слободу коня звертає,
Вулицю проїхав;

Вдарив ратищем в ворота,
Крикнув: "Пугу, пугу!"
Вийшла дядина, пізнала
Запорожця з Лугу.

"Гей була здорова, тітко!
Де ж це батько й мати,
Що і досі не виходять
Сина зустрівати?"

— Батько й мати! Довго, синку,
Довго тебе ждали;
Мабуть, ждати їм обридло,
Так поумирали!

Як учув козак про теє,
Взяв — перехрестився;

Подививсь на рідну хату,
В землю уклонився.

"Добре, тітко! Це я чую;
Що ж ти про дівчину
Скажеш тую, що любив я,—
Гей про Катерину?

Може, заміж вийшла дівка
Й діточок придбала,—
Хай їй легко буде жити,
Коли не вмирала!"

— Умирати не вмирала;
А як засмутилась,
Так в черницях, мій козаче,
Онде опинилась!

Ох, яка була хороша,
Та як надівала
Перед постригом на личко
Чорне запинало!

Як учув вояк про тебе, —
Не сказав нічого,
Тільки ткнув у зуби люльку,
Лягнув вороного.

Крикнув: "Гайда, гайда, коню!"
До сідла вклонився,
Та назад у Дике Поле,
Як стріла, й завився...

1877